

v brezno, mu v podobi harfe mrežili oko. Grogl je brkljal čez grušč, sumničav. Hlipal z žoltimi jeziki žepne luči. Straža je polegala ob kres.

Vitek je z obrazom trzal kot v spomin na muho.

Zadnja kroglja je brž potlej potegnila skozenj mir.

S Fojbce je *balilla* zropotala skoz Grgár, kraj znamenja v podobi tabernaklja. Spredaj je Pištola hrkal. Kinkal v pikaste podbradke. Puhal česnasto, nadležno sapo – Pijac je priprl okence. Žveplenko dal k beležnici, med nohtom palca in kazalca, Srečku pred postarane oči: »Ta čas bo metal dolge sence krivde in sramu. Kdo nas je pahnil vanj, to bo vprašanje.« Zvezde so slutile svit v hribih, mrle. S klanca je zaprhnil kos. Od Sv. gore se je rožnato mehčalo. Mimo so korakala drevesa, bela kot vojaki v prahu, klavrno tjavdan.

(Konec)

Okvir



Borut
Gombač

JADRO Jezik, ki rdeče plava skozi šipkov čaj, ki se dviga skozi gosto paro, ki votlo lebdi, ki ga ližejo drugi jeziki, naslednji. Jezik, ki ti ga zmečka v žep, naslednji. Jezik, ki ti razparan pogleda iz razporka, ki opleta pod odprtimi stopali, ki se stanjša v plimo, ko pljune, obliže.

- OPNA Zlizani kup, guba, bula dretastih kocin. Izdrti lasje, razkuštrane korenine. Zlizano oko pljunjeno v obraz, nalepljeno čez uho, da se strma usta znova vrnejo v podlago.
- GLASILKA Stopnice z dna stopnice. Zven in steklenost v njegovem pogledu. Iz riti repi krvi, ki divje opletajo po tanki notranji strani stegen. Sunjen v zid, s čelom v šipo, ki se ne zlomi, ker piše v okvirju.
- LIJAK Popljuvane brisače vihrajo, lepijo se mu na obraz. Roka, ki jo vleče iz potopljenega stekla. V trakove razparan rokav, paranje hrbtenjače. Po zdrgnjenem grlu hrbtenice kaplja zgoščene limone. Nohti se kljukasto oklepajo rumenega živca. Z rameni do gladine. Steklo lahko položi na vodo, lahko na vodo... lahko, da jezik izkrampa potopljeni obraz.
- PLAZ S pristriženo dlanjo seže globoko v školjko, belo ga zgrabi za odpadle lase in dvigne... Čez čas zavije v grobo brisačo. Slika platna se je skrčila v drobno, preluknjano piko.
- KAMNOLOM Površina se čez površino razliva. Ravnina se čez ravnino preliva. V kapljah napihnjene kapljice krvi. Drsijo kaplje, tanjše, daljše... Tukaj tipam... tako tukaj... do

zglajenega okvirja, do spomina na obzorje. Kaplje drsijo. Vse bolj površina. Do spomina na ploščatost. Ravnina se, grgraje zajezeno kri, potaplja skozi grlo. Gladina se razlije v pokončnost tega prsta.

PROD Vsa usta, vso bledo luknjo v meso, v mesnatost votla črka o. Vse se, vsa jih pozneje res odpre. Ko se odpro, zagleda vroč obroč, ki se izrobkan odpira, zvira, žge. In ko se odpre, pogleda skozi in zagleda glasilke, obrasle s samimi pogledi.

JEZ Odvija žarnico, jo v dan topi. Zato nima nog, ker ima steklene podplate. Zato ni tu nobenega roba, ker je do tam prepad. Boža žarnico, jo v tla topi. Z žarečo dlanjo žge papir in se duši. Zato, pravkar prebran, ne ve, kdaj. Skozi steklo vidi z obeh strani. Gluhonem se plazi, prebira krvavo konico steklenega pisala, ki se bliža, staplja s pisavo v žvenk, ki ga, pravkar prebranega, posploši.

PREREZ Pod temi tlemi so tista tla. Sajasti strop na njegovih ramenih. Z jezikom se hrapavo ovija okoli jezika, davi do krvi, v pljunek precedi kosti. V ušesih sliši rasti drgetavi bobnič, dolgo prisluškuje oženju cevi, nato pa si glasno prebere žilice v očesu.